

РЕШЕНИЕ

№ 3456

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 15.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2789** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от П. С. чрез адв. Д. при В. адвокатска колегия срещу Решение ППН-01-423/22 от 24.02.2023г. на Комисията за защита на личните данни / КЗЛД/, с което е отхвърлена жалбата на лицето с твърдения за неправомерно обработване на личните му данни от страна на „ЕОС Матрикс“ ЕООД със седалище [населено място].

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, като се сочи следното: Доколкото се касае за договор за кредит, сключен между жалбоподателя и „ОББ“ АД, който е цедиран на заинтересованата страна в производството „ЕОС Матрикс“ ЕООД, не се излагат мотиви относно правото на последното дружество да обработва данните, доколкото с него договор не е сключван. Последното било довело до неяснота относно въпроса в какво качество са обработвани данните от него – в качеството на „администратор“ или в качеството на „обработващ“ същите.

Не споделя извода на органа, че погасяването на вземане по давност не води до извод за автоматично възникване на право на субекта по чл. 16 и чл.17 от ОРЗД за подаване на ежемесечна информация в Ц., тъй като фактът на обезсилване на заповед по чл. 410 от ГПК не се отразявал на валидността и дължимостта на задължението. Сочни, че съгласно чл. 10, ал.1 от Наредба № 22/2009г. на БНБ за Централен кредитен регистър /Ц./, дружеството е длъжно да събира и подава информация за всички кредити на своите клиенти и за настъпили в тях изменения до окончателното им погасяване. Сочни, че в Наредбата липсва дефиниция на понятието „погасяване“, поради което всяко погасяване, вкл. това по давност, представлява изменение по

кредита, което следва да бъде подадено.

Не споделя извода на КЗЛД, че задължението, макар и погасено по давност, продължава да съществува, респ. не подлежи на деклариране изменението / т.е. погасяването/, поради хипотетичната възможност за жалбоподателя да реши да плати, въпреки направеното от него еднозначно възражение, че е налице такова погасяване.

Намира още, че „ЕОС Матрикс“ ЕООД не е проявило активност за търсене на вземането извънсъдебно, тъй като то не е упражнило и правото си по чл. 415 от ГПК да предяви иск. През изтеклия период не са правени опити за извънсъдебно събиране на вземането. Счита, че по този начин, дружеството нито търси вземането си, нито го заличава, но продължава по този начин да обработва данните на длъжника, въпреки погасяването на задължението по давност.

Моли за отмяна на решението и претендира разносните по делото.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б. с пълномощно по делото.

Ответникът КЗЛД се представлява от юрк Г., която оспорва жалбата, моли решението да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна „ЕОС Матрикс“ ЕООД се представлява. Депозират подробни писмени бележки и претендират разносните по делото.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и като съобрази закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу неблагоприятен за жалбоподателя акт, който е негов адресат, при надлежно удостоверена представителна власт.

Разгледана по същество, жалбата съдът приема за неоснователна, при съобразяване на следното:

Оспореното Решение на КЗЛД е постановено в производство по жалба от настоящия жалбоподател П. С. срещу дружеството „ЕОС Матрикс“ ЕООД при следните обстоятелства: С жалбата се сочи, че лицето е сключило договор с „ОББ“ АД за придобиване на кредитна карта Виза електрон от 31.01.2005г. Във връзка с останали по същата неизплатени задължения, вземанията за прехвърлени на „ЕОС матрикс“ ЕООД с договор за цесия от 06.12.2013г.

С оглед прехвърляне на вземането, като кредитор със статут на финансова институция по чл. 2, ал.2, т.12 от Закона за кредитните институции и на задължено лице по смисъла на чл. 4, ал.1, т.2 от Наредбата за Ц., „ЕОС Матрикс“ ЕООД продължава да подава към Ц., считано от 13.07.2020г. данни за задължението. Същите се снабдяват със Заповед за изпълнение №259/06.03.2020г., която впоследствие е обезсилена по жалба на С. с Определение № 260344/17.09.2020г. на Районен съд Велико Търново. На база така постановеното определение от страна на С. е поискано от „ЕОС Матрикс“ ЕООД да бъде извършено заличаването му като длъжник и уведомяване на Ц. за липса на задължения. Исканията са приети за неоснователни, поради следните съображения: с изтичането на срока за погасяване на задължения по чл. 110 от ЗЗД се погасява възможността за търсене на вземането по принудителен ред, като възможността за извънсъдебно търсене е налице, поради което същото не се приравнява на липса на задължение. Дружеството счита, че е длъжно да изпълнява задължението си по чл. 10 от Наредбата за Ц., поради което не дължи заличаване, а напротив – следва да продължава да изпраща ежемесечно

данните и за това задължение. Последното означавало още, че не може да се иска коригиране чрез заличаване по реда на чл. 16 и чл.17 от ОРЗД.

По фактите органът е съобразил още: Във връзка с неизплатеното задължение, цедирано от „ЕОС Матрикс“ ЕООД, същият се явява кредитор. За цесията е изпратено съобщение до длъжника от 10.07.2014г., като му е предоставен 7-мо дневен срок за плащане, каквото не е постъпило.

Дружеството се снабдява със Заповед за изпълнение №259/06.10.2020г., по чл. 410 от ГПК, за което е образувано дело № 683/2020г. по описа на Районен съд Велико Търново. Подадено е възражение от лицето, като не е проведено насрещно оспорване по чл. 415 от ГПК от страна на Е. М. ЕООД. В тази връзка, с Определение № 260344/17.09.2020г. заповедта за изпълнение е обезсилена. Във връзка с последното, С. е поискал от кредитоискателя да прекрати обработването на личните му данни чрез предоставянето им към Ц. и отписването му като длъжник от регистъра.

Органът е възприел тезата, че въпреки изтичането на погасителната давност по чл. 110 от ЗЗД, остава задължението, като не е изключена възможността за уреждането му по доброволен ред, като не се спори, че е преклудирана възможността за принудителното му изпълнение, което обаче не се приравнява на липсата му. Органът приема, че обработването в процесния случай произтича от изпълнението на договор, по който като страна се е задължил С., което се прави за изпълнение на негово законово задължение, приложимо спрямо администратора и необходимо за целите на неговите легитимни интереси. Прието е в тази връзка, че дружеството не може да уважи искане по чл. 17 от ОРЗД, тъй като личните данни на жалбоподателя са необходими и продължават да са за изпълнение на законово задължение на дружеството – да уведомява ежемесечно Ц. за наличие на висящо неизплатено, макар и погасено по давност задължение. Обратното би представлявало неизпълнение на вменено му задължение от въпросния текст на Наредбата за Ц..

Така мотивиран, органът е отхвърлил подадената пред него жалба.

Настоящият състав на съда споделя изводите на КЗЛД, с оглед което приема жалбата за неоснователна.

Не се спори, че органът е компетентен за произнасянето си по въпроса, с който е сезиран в производство по чл. 10 от ЗЗЛД, съответно §55, ал.3 от Регламента.

Решението е в съответната предвидена от закона форма, доколкото съдържа подробни мотиви и следващ се от тях диспозитив.

Не е нарушена процедурата за разглеждане на преписката, като комисията е провела редовни открити заседания, разменяла е книжа между страните и ги е уведомявала за становищата на насрещните, събрала е всички относими доказателства и е обсъдила същите.

Съдът приема, че правилно е приложен и материалният закон. Споделят се подробно изложените от КЗЛД съображения за липса на нарушение от страна на уличеното дружество „ЕОС Матрикс“ ЕООД при обработката на личните данни на жалбоподателя П. С. в процеса по подаване на данни за налично задължение у лицето до Ц..

Не е спорно, че е налице задължение във връзка с неплатени вноски по договор с „ОББ“ АД за ползване на кредитна карта, което задължение е придобито от „ЕОС Матрикс“ ЕООД с договор от 06.12.2013г., за което е уведомен жалбоподателя на 10.07.2014г. с предоставено му право да заплати задължението си в 7-модневен срок.

След приемане на Наредба на БНБ от 2009г. за Централен кредитен регистър,

всеки кредитор със статут на кредитна институция, каквото е дружеството, по арг. от чл. 2, ал.2, т.12 от Закона за кредитните институции, е задължено лице по смисъла на чл. 4, ал.1, т.2 от Наредбата, и следва да подава информация за текущи кредити, за клиентите по тях, за настъпилите изменения по тях, до тяхното окончателно погасяване.

В този смисъл, съдът споделя тезата от решението, че „ЕОС Матрикс“ ЕООД изпраща данните за кредита, вкл. за длъжника ежемесечно в Ц., в изпълнение на спазване на свое законово задължение и необходимо за целите на легитимните му интереси. В този смисъл възражението от жалбата относно качеството на „ЕОС Матрикс“ ЕООД дали обработва данните в качеството на „администратор“ или „обработващ“ се явява ирелевантно, доколкото съдът приема за безспорно годно правно основание за това.

Спорът относно правото на давност, в частност на плоскостта на настоящия случай, не е публичноправен, както е приел и органът, както и не може да бъде разрешаван в настоящото производство. Нещо повече, по делото не се спори, че е установено, че с Определение на Районен съд Велико Търново е обезсилена заповедта за изпълнение на задължението поради липса на депозиран иск по чл. 415 от ГПК от страна на кредитора.

От там насетне, дали е погасено вземането по давност или не, както и дали същото подлежи на принудително изпълнение, следващо от погасена давност или на друго основание, е без отношение към правото и задължението на кредитора, в качеството му на кредитна институция да уведомява Ц. за съществуването му, вкл. данни за длъжника, още по-малко са налице предпоставки за заличаването му по реда на чл. 16 и чл. 17 от ОРЗД.

Задължението съществува, поради незаплащането му, като същото не може да бъде принудително събрано, т.е. е дължимо, но нетърсимо, съобразно трайно установената теория и съдебна практика. Последното не го прави обаче несъществуващо, респ. изплатено, поради което се дължи обработката на данните на лицето чрез уведомяването на Ц.. Същото следва и от самата редакция на предвиденото за кредитните институции задължение за уведомяване за кредити – окончателното им изплащане.

Последното е и в съответствие с целта на закона, респ. от приемането на наредба за Ц., както следва: Лицето ще има правото да не заплати задължението си под формата на остатъка от сумата, невъзстановена като усвоена от кредитна карта, но същият ще следва да търпи негативите от обработката на данните му от оператора – кредитор, както и от това, че данните му, вкл. за конкретното задължение ще бъдат част от Ц..

По изложените съображения, жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде остхвърлена.

При този изход на спора, в полза на ответника и на ЕАС М. ЕООД следва да бъдат присъдени разноски, както следва: в полза на ответника следва да бъде присъдено претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер от 500 лева. Заинтересованата страна не е претендирала разноски, поради което такива не следва да й бъдат присъждани.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. срещу Решение ППН-01-423/22 от 24.02.2023г. на Комисията за защита на личните данни / КЗЛД/, с което е отхвърлена жалбата на лицето с твърдения за неправомерно обработване на личните му данни от страна на „ЕОС Матрикс“ ЕООД със седалище [населено място].

ОСЪЖДА П. Н. С. да заплати в полза на Комисията за защита на личните данни сумата от 500 / петстотин/ лева, представляващи претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: